

Tisti usodni dan je torej prišla v našo kuhinjo. Bili smo povečerjali; stric in jaz sva čitala liste, teta je gladila perilo s težkim gladilnikom.

Odgovarjali smo ji vsi le kratko, ker je ni maral nihče. Ko je pomolčala nekaj časa, se je obrnila k meni in dejala zlobno: »Franc, ti se torej ženiš,« — in ko sem pogledal črez list ne njej v obraz, ampak na njeno pisano krilo, tedaj se je zasmejela tako grdo, da mi je šlo po vseh kosteh.

»Ha, ha, ženi se! Tak mož tepec boš, kakršen je bil tvoj o . . .«

Pogledal sem jo divje kakor še nikogar ne v svojem življenju, pogledal ji naravnost v oni odurni, nabrani, grdi obraz, in srd, katerega sem zadržaval celih štiriindvajset let, je zavrel, prekipel v meni.

Očividno se me je ustrašila, ker ni izgovorila besede »oče«, jaz pa sem zagrabil gladilnik in ga ji zalučal naravnost v glavo . . .

Vse drugo veste . . .

Kakor bi mi bil tisti gladilnik ležal celih štiriindvajset let na srcu, tako olajšanega sem se čutil — Bog mi odpusti, in zdelo se mi je, da je duša mojega ubogega očeta šele sedaj našla pokoj.

Zdaj me sodite — po svojih paragrafi!

Po klopeh se po parku oziram . . .

Po klopeh se po parku oziram; O, v meni še polje življenje
na vsaki ljubeč sedi par — z nekdanjo mladostno močjo,
Jaz stopam bolehav po poti; v duši moji brsti in poganja
ljubezni mi vaše ni mar. klic življenja pač sto in pa sto.

Vi mislite, da izumrle Le ljubite vi se po svoje,
so v meni življenske moči, jaz ljubico svojo častim; —
da smrti že gledam v obličje, visoko njen prapor mogočni
pošastim tam večne noči? — resnice jaz prapor držim.

V. S. Fedorov.

